

Один-два-три, я йду шукати!

Обличчя Мета виділялось серед натовпу своєю надмірною зосередженістю. Зазвичай ввечері у п'ятницю за старою звичкою з Землі всі відпочивали та розслаблялись. Байдуже, що тут розваги були доступні постійно у необмежених кількостях, варто було лише піти на Стріт. Без розваг та синт наркотиків люди просто не пережили б Велике переселення. Але саме щоп'ятниці чомусь усіх навкруги розбирав особливо пустотливий настрій - можна було зустріти щонайбільше гуляк та пияк, на кожному кроці приєднатись до веселої компанії або ж потрапити у халепу — статистика свідчила, що саме щоп'ятниці коїлось найбільше злочинів. Певно, також суто Землянська звичка. Але у Мета зараз були більш невідкладні справи, ніж досліджувати психологію натовпу, крізь який він так вперто продирався до запаркованого вдалині позашляховика.

Зараз у юрбі цих безтурботних людей Мет здавався як ніколи зайвим та недоречним. Він завжди залишатиметься тут чужим. Занадто спритний для цієї планети, в прямому та переносному сенсі. Настільки жвавий та енергійний, що мав активувати гравіботи, аби не злітати над поверхнею кожні три кроки. Виглядало б кумедно та руйнувало весь імідж детектива. А щоб розшукувати нелегалів треба було ходити багато. Та вигляд мав грізний, аби інформацію йому видавали більш охоче. Тож і доводиться носити важкий шкіряний плащ, у стилі детективів зі старої Землі, важкі гравіботи, та ідеально підігнаний під нього бластер PW32.

Але більш ворожим за його зброю виглядає його обличчя. І справа не в імплантах — їх зараз у будь-кого вдосталь, особливо у космотехніків, яким потрібен постійний зв'язок із мережею та миттєва актуалізація інформації. Самі риси його обличчя випромінюють ледь стримувану агресію — занадто гострі вилиці, вперте підборіддя, масивні брови, найчастіше зведені до купи. Сурове дитинство, каже він. Батьки-емігранти з нижчих верств, вилітали з планети в передостанню хвилю Переселення, коли ще приймали переселенців, головне що дочекались офіційного дозволу. Може, саме це й пришвидшило їхню смерть — забагато сонячної радіації в очікуванні міграції підірвало їхнє здоров'я, ледь встигли оселитися на Марсі — як померли один за одним, як і жили — близько, разом. Так і залишився він один на чужій планеті, ненависть до якої затьмарювала хіба що ненависть до нелегалів. Нахаби, пройдисвіти - хай би чекали своєї

черги як батьки! Або ж якби батьки не чекали, а ризикнули... За два роки ненависть так і не вщухла.

Майже кожний третій зореліт нелегалів, що тепер прилітав на Марс, розбивався. Але вони все одно продовжували приїздити, попри усе, ризикуючи власними життями. Земля, колись рідний дім, перетворилася на пекло. Сонячна активність посилилась значно швидше, ніж на це розраховували вчені — не 3000 років, а всього лише 33. Тридцять три нікчемних роки після початку 22 століття, яке здавалось найбільш безтурботним з усіх можливих. Почали відкривати космос не тільки для науковців та дослідників, але й для туризму, розбудовували перші бази відпочинку на Місяці та Марсі. Аж раптом Сонце спалахнуло, океани закипіли та атмосфера майже випарувалась. Усі, хто залишився — виживають, усі хто могли — повтікали на зорельотах на космічні станції, аби там, у безпеці, розбудовувати нові домівки.

Проект облаштування баз на Місяці провалився через ту ж таки наближеність до Сонця, Марс виявився значно перспективнішим. Тому майже усі сили вклали саме у нього, всього лише за 12 років розбудувавши мережу з вісімнадцяти баз, на повну увімкнувши процес тераформування, який до того ледь жеврів на мізерні кошти державних досліджень космосу. Тепер це було питанням життя та смерті — і життя не хотіло програти. Спершу гігантські теплиці та гібридні рослини для нарощування атмосфери. Далі генномодифіковані тварини для заселення незвичної флори живими істотами. Досягти неймовірних результатів вдалося напрочуд швидко, зробивши відлюднену червону планету придатною до існування. Ще не повноцінного життя, але й принаймні вже не гранично можливого виживання.

Хоча з гравітацією був безлад - тому усі корінні земляни здавалися тут такими сильними, виділялись пружною ходою та високою витривалістю. Місцеві діти були вже більш адаптованими до слабшого тяжіння — та це лише перші покоління. Певно за сотню років повністю пристосуються до цих умов, не буде кому згадувати $1g$ земного тяжіння як еталон. Усі будуть ходити червоними пісками у зручному темпі та не матимуть потреби контролювати власні сили, пристосовуючи організм до нових реалій. Реалії будуть лише одні, без альтернатив.

Але не час для фантазій та спогадів — доки він сидів занурений у свої думки, його позашляховик чимдуж наближався до цілі на автопілоті, тож тепер вже і без сигналу датчику локації видно було, де трапилась катастрофа. Треба шукати нових пацюків, що тікали з Землі, що остаточно помирала. На місці чи то приземлення, чи то падіння лежав корабель наче порожня бляшанка консервів, з якої якийсь гігант вичавив усі нутрощі, покинувши порожню оболонку напризволяще. Щоб дізнатись більше зайвий раз не наражаючи себе на небезпеку, Мет здалека запустив розвідувального дрона. Спершу той накинув коло на максимальній висоті, потім, не помітивши жодних небезпечних ознак, поволі почав знижуватись та звужувати кола, як акула, що відчула кров та починає свій повільний танок смерті.

Поглядаючи на зображення з дрона, що передавалось йому прямо на сітківку ока, Мет без зайвого поспіху аналізував та робив висновки щодо ситуації. Вочевидь цим нелегалам поталанило трошки більше, ніж іншим — їхній корабель втратив керування, проте зміг сісти та навіть не вибухнути. Посадка була жорсткуватою, та у цих умовах могла вважатись доволі успішною. Якби не радари, які все ж вловили сигнал космольоту та передали відомості у нього до бази — можна було б сказати, що їм пощастило.

Мет провів розвідувальний дрон нижче понад самими уламками. Жодних слідів живих істот, навіть метал встиг охолонути. Можна було підійти ближче та оглянути самостійно. Від невдалого приземлення правий борт корабля тріснув та розламався. Певно, тим, хто знаходився там, було найгірше - можливо, вони навіть отримали ушкодження, але жодних залишків органіки видно не було. Або їх забрали з собою, щоб не залишати слідів, або ж травми були сумісними із життям. Зрозуміло, що всі інші пасажери зорельоту зазнали хіба що шоку від невдалого приземлення. Якби ж ще не привернули уваги патрульників — можливо навіть мали б шанс збудувати тут новий дім та прожити хоч трохи. Та раз вони усього лише нова порція нелегалів та втікачів. Нова здобич відлюдкуватого хижака планети загиблих зорельотів. Мет розправив комір свого плащу та вимкнув гравіботи, готуючись переслідувати жертв великими стрибками чорної пантери у байдужому безмежжі кривавих пісків.

— Один-два-три, я йду шукати!